

NICOLAI COPERNICI

oritur: noscetur enim a f declinatio & propter angulum obliquitatis sphære a f b & f b reliqua. In triangulo autem b f l, angulus b f l ex superioribus datur, & f b l rectus cum latere f b: datur ergo latus f h l quæsitum, uel aliter ut infra.

De angulo sectionis signiferi cum horizonte. Cap. x.

Signifer præterea circulus obliquus existens ad axem sphære uarios efficit angulos cum horizonte. Quod enim bis erigatur ad ipsum ijs qui inter tropicos habitant, iam diximus circa umbrarum differentias. Nobis autem sufficere arbitror, eos duntaxat angulos demonstrasse, qui Heteroscjjs habitatoribus, id est nobis seruiūt, è quibus uniuersalis eorum ratio facile intelligetur. Quod igitur in obliqua sphæra, oriente æquinoctio siue principio Arietis, signifer circulus tanto inclinatior sit, uergatq; ad horizonta, quantum addit maxima declinatio Austrina, que in principio Capricorni existit, medium tunc cælum tenente, ac uicissim eleuatiō maiorem efficiens angulum orientalem: quando principium Libræ emergit, & Cancri initium mediū cæli tenet, satis puto manifestum. Quoniam tres hi circuli, æquinoctialis, signifer, & horizont, per eandem sectionem communem congruunt in polis meridiani circuli, cuius interceptæ per illos circumferentiæ angulū illum orientalem patefaciunt, quantus ipse censeatur. Ut autem ad cæteras quoq; signiferi partes uia pateat dimensionis. Sit rurus meridianus circulus a b c d, medietas horizontis b e d: medie-

tas autem signiferi a e c, cuius utcunq; gradus oriatur in e, propositum est nobis inuenire angulum a e b quantus ipse, secundum quod quatuor recti sunt cccl x. Cum ergo datur oriens e, datur etiam ex præcedentibus, quod cælum mediat, atq; a e circumferentia cum a b altitudine meridiana. Et quoniam angulus a b e rectus est, datur ratio subtensiæ dupli a e, ad subtensem dupli a b, sicut dimetientis sphære ad subtensem dupli eius quæ angulum a e b metit: datur

